

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Szám:

Tárgy: alapvető jogot érintő rendőri intézkedés elleni panasz elbírálása

Ügyintéző:

Telefon:

E-mail:

HATÁROZAT

Panaszos képviselőjében előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira az orvosi vizsgálaton történő rendőri jelenlét vonatkozásában a panasznak

h e l y a d o k,

minden egyéb tekintetben a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen fellebbezésnek helye nincs, azzal szemben közigazgatási per indítható. A közigazgatási peres eljárás illetéke 30 000 Ft, azaz harmincezer forint, azonban a fél a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán mentesül az illeték előzetes megfizetése alól, az illetéket annak kell megfizetnie, akit a bíróság erre kötelez.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a vitatott határozat közzétételétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy postára adni. A keresetlevél benyújtásának a határozat hatályosulására nincs halasztó hatálya.

Tájékoztatom, hogy a keresetlevelet elektronikus úton is benyújthatja. Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban.

A keresetlevél elektronikus előterjesztésére szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/kozigazgatasi-per-birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le. Eljárási költség nem merült fel.

A határozatot kapják:

- 1.) panaszos (képviselője útján)
- 2.) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3.) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4.) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos meghatalmazott képviselője útján *-n, postai úton panaszt terjesztett elő a Panasztestületnél a vele szemben *-n foganatosított rendőri intézkedés kapcsán.

A Panaszos panaszában az alábbiakat adta elő:

*-n a délelőtti órákban a *-ban tartózkodott, ahol azt tapasztalta, hogy egy pulton Hitlert ábrázoló portrét állítottak ki közszemlére, ami véleménye szerint jogszabálysértő. Ezért *-kor a 107-es segélyhívó telefonszámon bejelentést tett az észleletekről. Néhány perccel később a Rendőrkapitányságról visszahívták és közölték vele, hogy az ügyben nem kívánnak intézkedni.

A Panaszos *-kor ismételten felhívta a 107-es segélyhívó telefonszámot és közölte, hogy az önkényuralmi jelképek használata és az elmaradt rendőri intézkedés miatt tiltakozásul „*spontán demonstrációba*” kezd a * bejáratánál oly módon, hogy tiltakozó feliratot fest a járdára. A Panaszos terve a „*STOP NAZISM*” felirat felfestése volt. Az első három betű „*STO*” felfestésekor érkezett egy rendőrségi jármű két rendőrrel (egy rendőrrel és rendőrnővel).

A Panaszos bemutatkozott, kezet fogott a rendőrökkel és kérdésekre elmondta, hogy „*spontán demonstrációt*” jelentett be, azért festi fel a szöveget a járdára. A rendőrnő azt mondta, hogy a demonstrációt 72 órával korábban be kell jelenteni. A Panaszos erre válaszul közölte, hogy a spontán demonstrációnak pont ez a lényege, hogy egy kialakult helyzetre azonnal lehet reagálni, amihez joguk van az állampolgároknak, illetve a strasbourgi bíróságon született már erre vonatkozó precedens értékű ítélet. A rendőrök ennek ellenére arra kérték, hogy fejezze be a demonstrációt. A Panaszos közölte a rendőrökkel, hogy azért is tiltakozását fejezi ki, mert nem akartak intézkedni az önkényuralmi jelkép (a horogkereszt) közszemlére tétele miatt. A rendőrnő közölte a Panaszossal, hogy ők a bejelentése kapcsán érkeztek a helyszínre. A Panaszos ekkor arra kérte a rendőröket, hogy tekintsék meg Hitler fotóját és elindult befelé. A Panaszos állítása alapján nem futott, nem viselkedett fenyegetően, csak határozott léptekkel indult meg befelé.

Kb. 5-6 méter megtétele után – teljesen váratlanul – a Panaszos kezeit és vállát a rendőrök elkapták, majd az egyik rendőr (a férfi) hátulról megrántotta a pólóját, aminek következtében hanyatt esett. A férfi rendőr ekkor „*ráugrott*” a Panaszos mellkasára, majd hasra fordította és beletérdelt a hátába. A Panaszos egy „*roppanást*” érzett a bordái között, majd fájni kezdett az oldala és nehezen kapott levegőt. A Panaszos kérte a rendőröket, hogy engedjék el, de nem enyhült a nyomás és segítség helyett megbilincseltek. Hosszas kérések után felállították, majd egy székre ültették hátrabilincsel kézzel.

A Panaszos a széken ülve tiltakozott a vele szembeni eljárás ellen, kérte, hogy hívjanak mentőt a részére. A mentő megérkezését követően levették a Panaszosról a bilincset, majd „*megmotozták*”. A rendőrök a „*motozást*” megelőzően nem igazoltatták, nem tisztázták a személyazonosságát. A Panaszos az okmányait végül a mentőben, a mentőstől kapta vissza.

A Panaszost rendőri kísérettel egészségügyi intézménybe szállították, ennek során közölték vele, hogy nem telefonálhat, mert személyi szabadságában korlátozva van. A rendőrök a baleseti intézetben az orvosi vizsgálatok során, illetve a váróteremben – a röntgenfelvételek elkészítésének kivételével – mindvégig mellette tartózkodtak, minden mozdulatát figyelték.

* után nem sokkal, ahogy a Panaszos elhagyta a rendelőt, a két rendőr gépkocsiba ült és szó nélkül elhajtott.

A Panaszos az események közben és után nem kapott a rendőrség részéről érdemi szóbeli vagy írásos tájékoztatást és jegyzőkönyvet sem, pedig elvették a festékszóró flakont, amit a szöveg felfestésekor használt.

A Panaszos a panasz II. részének „*jogsérelmek*” cím alatt, az általa elszenvedett sérelmeket az alábbiak szerint foglalta össze:

- „1., Az eljáró rendőrök úgy kezdtek el velem szemben intézkedni, hogy intézkedésük pontos jogalapját nem adták meg.”
- „2., Az eljáró rendőrök úgy alkalmaztak velem szemben kényszerintézkedést, majd korlátozták személyes szabadságomat, hogy erre okot nem adtam, így arra jogalap sem nyílt: a rendőri intézkedéssel nem szegültem szembe, ráadásul még személyazonosságom igazolását sem kérték.”
- „3., A velem szemben alkalmazott testi kényszer ráadásul – fentiekén túl – nem felelt meg az arányosság követelményének.”
- „4., A velem szemben foganatosított rendőri intézkedések meghiúsították gyülekezési jogom spontán gyakorlását.”
- „5., Az eljáró rendőrök személyi szabadságom korlátozásának teljes tartama alatt nem adtak felvilágosítást a velem szemben alkalmazott intézkedések jogalapjáról, ill. annak esetleges jogkövetkezményeiről.”
- „6., Azzal, hogy az eljáró rendőrök az orvosi ellátásnál végig jelen voltak, minden jogszerű felhatalmazás nélkül, megsértették az egészségügyi adatokkal, mint különleges adatokkal összefüggésben fennálló információs önrendelkezési jogomat, valamint a magánszférához fűződő jogomat.”
- „7., A rendőri szerv nem intézkedett, hogy az általuk – tévesen – állított „jogsértésem”, valamint a rendőri intézkedést rögzítő képfelvételt az adatkezelő megőrizze és az eljáró hatóságok/bíróságok részére, szükség esetén, átadja. Ezzel a tisztességes eljáráshoz, valamint a jogorvoslat fűződő jogom lényegi tartalma sérült.”

II.

A tényállás tisztázása érdekében az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. § (1)-(2) bekezdése alapján lefolytatott bizonyítási eljárás során a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be, majd használta fel:

- panaszbeadvány;
- biztonsági intézkedés végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés;
- elsődleges kivizsgálásról szóló jelentés;
- a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése;
- a Rendőrkapitányság Hivatal. fegyelmi eljárás alá vont személy meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvei;
- a testi kényszer modellezéséről szóló jelentése;
- a Rendőrkapitányság parancsnoki kivizsgálásról szóló jelentése;
- a Rendőrkapitányság CD visszanevezéséről készült jegyzőkönyve;
- a Rendőrkapitányság Hivatal összefoglaló jelentése;
- a Rendőrkapitányság Hivatal összefoglaló jelentése;
- a Rendőrkapitányság vezetőjének fegyelmi eljárás megszüntetéséről szóló határozata;

- a Rendőrkapitányság vezetőjének fegyelmi eljárás megszüntetéséről szóló határozata;
- a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése;
- rendőri jelentések;
- 1 db – a rendőri intézkedésről készült felvételt tartalmazó – DVD lemez.

III.

A rendelkezésre álló – a határozat II. részében felsorolt – bizonyítási eszközök alapján az alábbi tényállást állapítottam meg.

A Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Járőrszolgálati Alosztály 2 fő beosztottja *-n gépkocsizó járőrszolgálatot látott el. Szolgálatuk ellátása során a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) utasítása alapján *-kor megjelentek a * szám alatt található *-nál, ugyanis onnan bejelentés érkezett arról, hogy az egyik árus Adolf Hitlert ábrázoló portrét árul. A helyszínre kiérkező rendőrök azt tapasztalták, hogy a * bejárata előtti járdaszakaszra egy ismeretlen férfi [a Panaszos] piros színű festékszóró spray-vel, egy kb. 50 x 50 cm méretű feliratot fest. A Panaszos az „ST” betűket éppen egy „O” betűvel egészítette ki. A rendőrök odaléptek a Panaszoshoz és „A törvény nevében!” felszólítással figyelmeztették, hogy cselekményét hagyja abba. A felszólításra a Panaszos közölte, hogy a festésben megnyilvánuló tiltakozását nem fogja abbahagyni és ezt a segélyhívó telefonszámra már bejelentette. A rendőrök erre igazolásra szólították fel, aki kézfogással és nevének közlésével bemutatkozott, de személyazonosító okmánnal nem igazolta magát.

Mindeközben a járőrvezető EDR rádiókészüléken keresztül kommunikációs kapcsolatba került a TIK-kel, ezért kb. 1,5 méterrel eltávolodott az intézkedés helyszínétől. Ezalatt minden előzmény nélkül a Panaszos hátat fordított a rendőröknek, majd határozott, gyors léptekkel megindult a * nyitott kapuján keresztül annak belseje felé. A rendőrök a Panaszost felszólították, hogy „Álljon meg!”, majd utána indultak, mert gyors léptekkel távolodott az intézkedés helyszínétől. A rendőrök a Panaszost csak 8-10 méter futás után érték utol, majd visszatartása érdekében a járőrtárs – testi kényszert alkalmazva – jobb kezével megfogta a bal könyökét, illetve bal kezével megfogta bal alkarját. A Panaszos és a testi kényszert alkalmazó rendőr lendület-különbségéből és az egymáshoz való elhelyezkedésükből adódó egyensúlyvesztés következtében a földre zuhantak. A földre zuhanó rendőrnek – az események hirtelen és gyors lefolyása következtében – nem volt lehetősége felmérni azt, hogy a földre kerülés valójában mitől következett be. A Panaszos mindeközben izmait megfeszítette, ezért az intézkedő rendőr a biztonság fenntartása, az esetlegesen kialakuló dulakodás megelőzése, illetőleg az intézkedés eredményes befejezése érdekében a bilincselés alkalmazása mellett döntött. A bilincselés végrehajtása előtt a rendőrök a földön fekvő Panaszost hason fekvő helyzetbe fordították, majd *-kor megbilincselték. A Panaszos megfordítása és bilincselés közben – a felszólítások ellenére – együttműködést nem tanúsított, végtagjait megfeszítve akadályozta az intézkedést. A rendőrök a hason fekvő Panaszost térdükkel tartották kontroll alatt, ugyanis a Panaszos az együttműködésre továbbra sem volt hajlandó, izmait megfeszítette. Mindeközben rádión keresztül az egyik rendőr jelentést tett a végrehajtott intézkedésekről. A bilincselés végrehajtását követően a rendőrök közösen a Panaszost álló helyzetbe felsegítették, aki még eközben is megfeszítve tartotta a végtagjait és törzsét.

A Panaszos mellkasának fájdalmára és rosszullétre panaszkodott, ezért a rendőrök rádión keresztül, biztonsági intézkedésként mentőt kértek a helyszínre. A Panaszost – állapotára tekintettel – egy támlás székre ültették, aki ezek után megnyugodott, ezért a bilincset *-kor kezeiről levették.

A Panaszossal szemben ruházatátvizsgálást hajtottak végre, majd a Panaszos táskájában – amely táska a Panaszos jelen lévő feleségénél volt – feltalálták a személyi igazolványát és megállapították a személyazonosságát.

A mentőszolgálat *-kor érkezett a helyszínre, majd a Panaszos rövid vizsgálatát követően – rendőri kísérettel – a Kórházba szállították további vizsgálatok végrehajtása érdekében. A kórházban – rendőri jelenlét mellett – végrehajtott orvosi vizsgálata során megállapították, hogy a Panaszosnak bordatörése nincs, könyöke fölött felületes hámsérülése keletkezett. A továbbiakban rendőri intézkedésekre nem került sor, a Panaszos * után elhagyta a rendelőintézetet.

IV.

A Panaszos által megfogalmazott kifogások vonatkozásában a következőket állapítottam meg:

1.) „Az eljáró rendőrök úgy kezdtek el velem szemben intézkedni, hogy intézkedésük pontos jogalapját nem adták meg.”

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályok bírnak jelentőséggel:
Rtv. 20. § (2) bekezdése.

Az intézkedés alá vont személyek részére a rendőrség intézkedésének „jogalapja” tekintetében jogszabály tájékoztatási kötelezettséget nem ír elő. Ugyanakkor az Rtv. 20. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt köteles – ha az az intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a helyszínre kiérkező rendőrök eleget tettek az Rtv. 20. § (2) bekezdésében foglaltaknak, ugyanis tájékoztatták a Panaszost az intézkedés tényéről, arról, hogy az ő bejelentése nyomán intézkedni érkeztek a helyszínre. Megállapítható továbbá az is, hogy a rendőrök észlelték a Panaszos jogsértő magatartását, ezért felszólították annak abbahagyására, így az intézkedés céljának közlése is megtörtént.

Mindezek alapján megállapítom, hogy a panasz alaptalan.

2.) „Az eljáró rendőrök úgy alkalmaztak velem szemben kényszerintézkedést, majd korlátozták személyes szabadságomat, hogy erre okot nem adtam, így arra jogalap sem nyílt: a rendőri intézkedéssel nem szegültem szembe, ráadásul még személyazonosságom igazolását sem kérték.”

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályok bírnak jelentőséggel:
Rtv. 13. § (1) bekezdése, Rtv. 19. § (1) bekezdése, Rtv. 29. § (1) bekezdése, Rtv. 47. §-a, Rtv. 48. § d) pontja, A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 40. § (1) bekezdése.

A panaszpont kapcsán a Panasztestület megállapította, hogy a testi kényszer és bilincselés alkalmazása szükségtelen, indokolatlan és jogszerűtlen volt. A Panaszossal szemben történt kényszerítő eszközök alkalmazása miatti testi ráhatás szükségtelen, az emberi méltóságot és egészséget súlyosan sértő volt. A Panasztestület álláspontja szerint azzal, hogy a rendőrség az igazoltatást nem a rendőri intézkedés kezdetén foganatosította, sértette a Panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Panasztestület megállapításaival nem értek egyet.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a Panaszos helyszínen tanúsított magatartása miatt (festékspray-vel felirat festése) a rendőröket az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján intézkedési kötelezettség terhelte. A Panaszos magatartása felvetette a rongálásnak – értékhatártól, minősítő körülményektől és az elkövetési tárgyatól függően – szabálysértési, vagy bűncselekményi alakzatának gyanúját. Ezek alapján megállapítom, hogy a rendőrök megfelelő jogalap birtokában kezdeményeztek intézkedést a Panaszossal szemben, illetőleg szólították fel igazolásra.

A Panaszos a felszólítás ellenére nem igazolta magát, továbbá hangot adott annak, hogy a járda festését nem hajlandó abbahagyni, majd minden előzmény nélkül hátat fordított a rendőröknek és a helyszínt elhagyva határozott léptekkel megindult a * belseje irányába. A rendőrök a Panaszost az „Álljon meg!” felszólítást követően, csak 8-10 méter futás után érték utol, majd visszatartása érdekében a járőrtárs – testi kényszert alkalmazva – jobb kezével megfogta a Panaszos bal könyökét, illetőleg bal kezével bal alkarját. A rendőr és a Panaszos lendületkülönbségéből és az egymáshoz való elhelyezkedésükből adódó egyensúlyvesztés következtében a földre zuhantak. A földre zuhanó rendőrnek – az események hirtelen és gyors lefolyása következtében – nem volt lehetősége felmérni azt, hogy a földre kerülés valójában milyen okból következett be. A Panaszos mindeközben izmait megfeszítette, ezért az intézkedő rendőr a biztonság fenntartása, az esetlegesen kialakuló dulakodás megelőzése, illetőleg az intézkedés eredményes befejezése érdekében a bilincselés mellett döntött. Járőrtársának segítségével hason fekvő helyzetbe fordították és *-kor megbilincselték. A Panaszos – a felszólítások ellenére – együttműködést nem tanúsított, végtagjait megfeszítve akadályozta az intézkedést. A rendőrök a hason fekvő Panaszost térdükkel kontroll alatt tartották. Ezt követően a Panaszost álló helyzetbe felsegítették, aki még mindig megfeszítve tartotta a végtagjait és törzsét.

A Panaszos rosszullette hivatkozott, ezért a rendőrök egy székre ültették, aki erre megnyugodott, ezért a bilincset *-kor eltávolították a kezeiről. Rosszulletére tekintettel a helyszínre mentőt kértek. A mentőszolgálat megérkezését megelőzően a Panaszos igazoltatására, illetőleg személyazonosságának megállapítására került sor. A Panaszos személyi igazolványa táskájából került elő, amely táskát a helyszínen tartózkodó feleségénél volt. Az igazoltatás végrehajtásának módja kapcsán fontos azt leszögezni, hogy jogszabályi előírás nem írja elő azt, hogy az igazoltatást az intézkedés mely szakaszában kell végrehajtani. Az Rtv. 29. § (1) bekezdése csupán arról rendelkezik, hogy a rendőr igazoltathatja azt, akinek a törvényben meghatározott célból meg kell állapítani a személyazonosságát.

A kényszerítő eszközök alkalmazása kapcsán fontos hangsúlyozni azt, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a Panaszost több alkalommal felszólították, ennek ellenére nem működött együtt, nem igazolta magát és el akart távozni a helyszínről. A Panaszos nem tett eleget a rendőri felszólításoknak, holott az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében a rendőr „utasításának” engedelmeskednie kellett volna.

A Legfelsőbb Bíróság egy másik eset kapcsán korábban megállapította, hogy: „(...) a felperes rendőri intézkedéssel szembeni panasz megtételével fejezheti ki egyet nem értését az ellene foganatosított intézkedéssel szemben, azonban a helyszínen – ellenszegülésével – nem

bíráhatja felül a rendőri intézkedés jogszerűségét, a rendőri felszólításnak egyet nem értés esetén is köteles eleget tenni.(...).”¹

A fentiek alapján megállapítom, hogy a rendőrök megfelelő jogalap birtokában – testi kényszer és bilincs alkalmazásával – tartották vissza, majd igazoltatták a Panaszost.

Mindezek alapján a panasz e vonatkozásban is alaptalan.

3.) „A velem szemben alkalmazott testi kényszer ráadásul – fentieken túl – nem felelt meg az arányosság követelményének.”

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályok bírnak jelentőséggel:
Rtv. 15. §-a, Rtv. 16. § (1) bekezdése, Rtv. 19. § (1) bekezdése.

A Panaszossal szemben annak gyors megállítás érdekében fogantatosított testi kényszer a rendőrség által alkalmazható leghatékonyabb kényszerítő eszköz, amelynek alkalmazását a helyszín – felszólítás ellenére történő – elhagyására irányuló Panaszosi magatartás alapozta meg. A körülmények összességét mérlegelve megállapítom, hogy a Panaszos helyszínen történő visszatartására alkalmazott testi kényszer, arányban állt az intézkedés céljával, amely a Panaszos személyazonosságának megállapítása és körülmények helyszíni tisztázása volt. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a testi kényszer végrehajtásának módja (egyensúlyvesztésből adódó földre zuhanás) ok-okozati összefüggésbe hozható a Panaszosnak az Rtv. 19. § (1) bekezdésében foglalt engedelmisségi kötelezettségét megszegő magatartásával.

A fentiek alapján megállapítom, hogy a testi kényszer alkalmazása megfelelt az Rtv. 15. §-ában és az Rtv. 16. § (1) bekezdésben foglalt követelményeknek.

Ezek alapján a panasz e tekintetben is alaptalan.

4.) „A velem szemben fogantatosított rendőri intézkedések megghiúsították gyülekezési jogom spontán gyakorlását.”

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályok bírnak jelentőséggel:
A gyülekezési jogról szóló 1989. III. törvény (a továbbiakban: Gytv.) 2. § (1) bekezdése, Rtv. 13. § (1) bekezdése.

A Gytv. 2. § (1) bekezdése úgy fogalmaz, hogy a gyülekezési jog gyakorlása keretében békés összejövetelek, felvonulások és tüntetések tarthatók, amelyeken a résztvevők a véleményüket szabadon kinyilváníthatják. E normaszövegből megállapítható, hogy akár két fő együttes, ideiglenes jellegű, közös véleménynyilvánítási célú jelenléte gyülekezésnek tekinthető.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a Panaszos „egyszemélyes” magatartása nem minősül demonstrációnak, így spontán gyűlésnek sem. Jelen esetben a Panaszos a szabad véleménynyilvánításhoz való jogát gyakorolta.

---

¹ Lásd: BH2009. 382 – Az előállítás jogszerű annak a szabálysértést elkövetőnek, aki a rendőri intézkedésnek ellenszegül, és a demonstráció szándékával nem hagy fel (1994. évi XXXIV. törvény 33. §, 92.§, 93. §, 1989. évi III. törvény 2. §)

Mint azt már jelen határozat IV. rész 2. panaszpontjának elbírálásakor kifejtettem, hogy a Panaszos helyszínen tanúsított magatartása miatt (festékspray-vel felirat festése) a rendőröket az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján intézkedési kötelezettség terhelte. A Panaszos magatartása felvetette a rongálásnak – értékhatártól, minősítő körülményektől és az elkövetési tárgyatól függően – szabálysértési, vagy bűncselekményi alakzatának gyanúját. Ezek alapján megállapítom, hogy a rendőrök jogszerűen jártak el, amikor a közrend védelme érdekében a Panaszos cselekményét félbeszakították, ezzel jogszerűen korlátozták a véleménynyilvánításhoz való jogának gyakorlásában.

A fentiek alapján a panasz e tekintetben is alaptalan.

5.) „Az eljáró rendőrök személyi szabadságom korlátozásának teljes tartama alatt nem adtak felvilágosítást a velem szemben alkalmazott intézkedések jogalapjáról, ill. annak esetleges jogkövetkezményeiről.”

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályok bírnak jelentőséggel: Rtv. 20. § (2) bekezdés, Rtv. 33. § (4) bekezdés, Rtv. 37. § b) pontja.

A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a Panaszos személyi szabadságát az Rtv. 37. § b) pontja (biztonsági intézkedés) alapján korlátozták. Az Rtv. a biztonsági intézkedés foganatosítása kapcsán – eltérően az elfogás és előállítás eseteitől nem ír elő kötelezettséget a tájékoztatás adása vonatkozásában.

Jelen határozat IV. rész 1. panaszpontjában már kifejtésre került az, hogy az intézkedés alá vont személyek részére a rendőrség intézkedésének „jogalapja”, vagy „jogkövetkezménye” tekintetében jogszabály tájékoztatási kötelezettséget nem ír elő. Ugyanakkor már megállapítottam azt, hogy az intézkedő rendőrök eleget tettek az intézkedés ténye és célja közlésének tekintetében (Rtv. 20. § (2) bekezdése).

Ezek alapján a panasz e tekintetben is alaptalan.

6.) „Azzal, hogy az eljáró rendőrök az orvosi ellátásnál végig jelen voltak, minden jogszerű felhatalmazás nélkül, megsértették az egészségügyi adatokkal, mint különleges adatokkal összefüggésben fennálló információs önrendelkezési jogomat, valamint a magánszférához fűződő jogomat.”

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályok bírnak jelentőséggel: Rtv. 97. § h) pontja, az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény 14. § (1) bekezdés b) pontja.

Az Rtv. 97. § h) pontja alapján fogvatartott személy az, akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett).

Az idézett törvényhely alapján megállapítom, hogy a Panaszossal szemben foganatosított biztonsági intézkedés alapján a Panaszos nem volt fogvatartott személy. Ugyanakkor az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény 14. § (1) bekezdés b) pontja alapján csak abban az esetben lehetett volna jelen a Panaszos orvosi vizsgálatánál rendőr, ha a Panaszos fogvatartott személy.

A fentiek alapján megállapítom, hogy a panasz e tekintetben megalapozott.

7.) „A rendőri szerv nem intézkedett, hogy az általuk – tévesen – állított „jogsértésemet”, valamint a rendőri intézkedést rögzítő képfelvételt az adatkezelő megőrizze és az eljáró hatóságok/bíróságok részére, szükség esetén, átadja. Ezzel a tisztességes eljáráshoz, valamint a jogorvoslat fűződő jogom lényegi tartalma sérült.”

A panasz vonatkozásában megállapítható, hogy a rendőrség beszerezte és megőrizte a bizonyítékként szolgáló felvételeket, ezáltal a Panaszost alapjogsérelem nem érte.

Ezért a panasz e vonatkozásban is alaptalan.

V.

A Panasztestület a pontokba szedett Panaszosi sérelmeken túl az alábbiakat állapította meg:

A rendőrség a Panaszos bejelentése nyomán nem tett hathatós intézkedéseket, ezért sérült a tisztességes eljáráshoz való alapjoga. A Panaszos indokolatlan ruházat-átvizsgálása sértette a személyi integritáshoz való jogát. Azzal, hogy nem történt meg a tárgy elvételének (festékszóró) dokumentálása, a tisztességes eljáráshoz való joga mellett sérült a tulajdonhoz való joga is. A Panasztestület úgy ítélte meg, hogy a telefonhasználat korlátozásával összefüggésben sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

Az Ákr. 35. § (1) bekezdése szerint a kérelem az ügyfél olyan nyilatkozata, amellyel hatósági eljárás lefolytatását, illetve a hatóság döntését kéri jogának vagy jogos érdekének érvényesítése érdekében. Az Ákr. 35. § (3) bekezdése értelmében az ügyfél kérelmével a tárgyában hozott döntés véglegessé válásáig rendelkezhet.

Figyelemmel arra, hogy panaszbeadvány alapján pontosan megállapítható az, hogy a Panaszos – a Panasztestület által fentiekben részletezett és vizsgálat tárgyává tett körülményeket – nem sérelmezte, ezért ezen kérdéseket érdemben nem vizsgáltam.

Érdemi vizsgálatom mellőzésével kapcsolatos döntésemet az Ákr. 35. § (1) és (3) bekezdéseire, illetőleg az alábbi korábbi ügyekben hozott bírósági ítéletekre alapozom.

A Fővárosi Törvényszék 20.K.31.855/2011/8. számú ítéletében kimondta, hogy *„A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi [ORFK] határozat kizárólag a felperes [a Panaszos] panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”*

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítéletében megállapította, hogy *„(...) Az FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapítására nézve rögzítette, hogy e körben a felperes [a Panaszos] nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.”*

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Határozatom a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 323. § (1)-(3) bekezdésén, 75. §-án, XLVI. fejezete, 605. §-án, 608. §-án, a közigazgatási perrendtartásról

szóló 2017. évi I. törvény 29. § (1) bekezdésén, a 39. § (1) és (6) bekezdésén, az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény 9. § (1) bekezdésén, az Ákr. 62. § (1)-(2) és (4) bekezdésein, 81. § (1) bekezdésén, 113. § (1) bekezdés a) pontján, 114. §-án, 116. § (1)-(2) bekezdésein és (4) bekezdés a) pontján, 35. § (1) és (3) bekezdésein alapul.

A jogorvoslati jogosultságról, valamint a jogérvényesítés módjáról az Ákr. 81. § (1) bekezdésére, az Ákr. 113. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a 114. § (1) bekezdés I. fordulatára, illetőleg a 116. § (4) bekezdés a) pontjára, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 59. § (1) bekezdésére és a 62. § (1) bekezdés h) pontjára tekintettel adtam tájékoztatást.

Budapest, 2018. augusztus 17.

Dr. Balogh János r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány